

Szabó Éva Eszter – Múleírás Víz-hang

Az én kis falum:

Hejce Észak-Magyarországon, Borsod-Abaúj-Zemplén megyében található, a Zempléni-hegység nyugati oldalán. A kis község a Gergely-hegy s a Borsó-hegy tövében épült, de körülötte is mindenfelé hegyeket láthatunk, s a falu maga is dimbes-dombos.

Évekkel ezelőtt vásárolt családom itt parasztházat, s nem bánta meg. Bár Hejce zsákfalu, mégsem a világ vége, sok vendég érkezik ide, hogy élvezze a falusiak vendégszeretetét, kiránduljon a környező túraútvonalakon, fotózzon, gyönyörködjön a parasztházakban, faszobrokban, vagy éppen hegyaljai borokat kóstolgasson a pincékben.

A község 1000 éves múltra tekint vissza, hiszen az I. István által a már 1009-ben is álló egri érsekségnek adományozott kilenc falu közül Hejce volt az egyik – ezt korai dokumentumok igazolják.

További információk és érdekességek a faluról:

<http://www.hejce.hu/>

<http://hu.wikipedia.org/wiki/Hejce>

Koncepció:

A projekt két részből tevődik össze:

1.

A Fő utca mentén kanyargó, valamikor bővizű Szerencs-patak medrében manapság már csak ritkán látni vizet (a téli hóolvadáskor, esetleg a tavaszi-nyári esőzésekkel). Leginkább növények burjánzanak benne, pedig a hejcei 200 éves barokk kőhidak átkelésre csábítanak minket. Ezért ha hegyről lezúduló víztömegeket nem is tudunk generálni, egy hanginstalláció segítségével a falu hangulatához hozzátartozó patakcsobogást élesztenénk újjá.

A Hejce „központjában” lévő hidak alá (az összesen hat híd közül 3 hidat használva), illetve a Szintér (Faépítmény) melletti mederszakasznál hangszórókat rejtenénk el, melyekből vízcsobogás hallatszana. (A hangot egy másik, „működő” pataknál rögzítenénk előre.)

A csörgedező víz hangjára felfigyelő emberek, vagy a hidakat nap mint nap használók két dologgal találkoznának az átkelőhelyeken:

- 5 vödör vizet helyeznénk ki minden hídra, azzal a céllal, hogy tartalmuk a mederbe kerüljön. (A vödörket naponta többször újratöltenénk.)

- a patakmederbe papírhajókat helyeznénk, a hidakra pedig egy-egy tárolót akasztanánk ki a papírhajó készítésének lépéseit bemutató ábrával, bennük papírlapok lennének.

Így az installáció látogatóinak lehetősége nyílna arra, hogy a bővizű patak iránti vágyukat víz hozzáadásával, vagy vízi járművek készítésével és „mederre bocsátásával” fejezzék ki.

2.

Hejcének nem minden házat lakják őslakosok, a háztulajdonosok egy része ugyanis „hétvégi lakó”, aki a szabadidejét tölti a faluban. Rajtuk kívül gyakran látogatják a községet és környékét turisták, vagy művészek érkeznek a minden évben megrendezett művésztelepre, gyerekek a különböző táborokba. A faluban apró méretéhez képest pezsgő élet folyik.

Abból a célból, hogy a falu régi és új lakói, illetve látogatói még közelebbről megismerjék egymást, illetve Hejcé és a település múltját, 10 napon keresztül esténként 2-3 órás vetítéssel (projektor és vetítőképernyő használatával) a Szintér faépítményében mutatnánk be az érdeklődőknek Hejceről és lakosairól készült fotókat – az általunk készített képeket, melyekből kiderülhet, hogy milyenek látja a községet az, aki mostanában téved arra, s a falu lakóinak fotóalbumából származó, a falu régi életéről tanúskodó fényképeket.

Számuk a falu életkorával megegyező lenne, azaz 1000 darab, s egységekre bontva vetítenénk, véletlenszerű sorrendben, ismétlődő jelleggel. A Szintér ideális helyszíne lenne ennek a programnak, mivel fedett, de oldala nyitott és ülőalkalmatosságok is vannak benne (a körülötte lévő füves területet egyébként is használja a falu közösségi programok alkalmával), tehát bárki, aki arra sétál, bekapcsolódhat a képnézegetésbe.

A projekt kitalálásában és/vagy megvalósításában segítségemre voltak/lesznek: Gróf András (DTP operátor), Iuga Laura (médiaművész) és Courtial Alexis.

Megvalósítás ideje: 2009.10.08-18.

Budapest, 2009.07.28.

Szabó Éva Eszter